Libris.ro
Respect pentru oameni

MONICA RAMIREZ

ABIS

Seria Alina Marinescu
volumul 5

Traducere din limba engleză realizată de autoare

LIBREX
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

PARTEA ÎNTÂI

TOLERANȚĂ ZERO

Când privești în abis, abisul privește prin tine.
Friedrich Nietzsche

IDENTITATE FURATĂ

Dubai, Emiratele Arabe Unite

Dau drumul la apă fierbinte pentru a umple cada imensă îngropată în podea, sunetul cristalin dezintegrând liniştea perfectă din jurul meu. Inhalez adânc aroma spumei de baie înainte să torn o cantitate generoasă. Aprind câteva lumânări şi sting lumina, urmărind umbrele tremurânde de pe pereţi. Semiîntunericul şi apa fierbinte mă ajută mereu să mă relaxez. Halatul din satin îmi alunecă de pe umeri, aterizând pe gresia rece. Simt un fior pe şira spinării pe măsură ce mă afund în apa fierbinte. Căldura mă învăluie, alinându-mi starea permanentă de neliniște.

Îndoiala mă chinuie neîncetat în ultimul timp. Mintea mi-e amorțită... acolo unde cândva existau răspunsuri, acum nu mai există decât spații goale. O atingere, un miros, o imagine, un stimul care în mod normal mi-ar fi provocat o emoție ori măcar o amintire, acum nu-mi mai aduce decât... nimic. Sunt înconjurată de o nebuloasă tăcută. Nu simt nicio emoție, nu am nici măcar o urmă vagă de sentiment. Ceva a murit... ceva în adâncul sufletului meu s-a stins precum o lumânare în ploaie. Ce se întâmplă cu mine? Am citit o parabolă odată... parcă era japoneză? Nu-mi mai aduc aminte, dar îmi amintesc cuvintele de parcă cineva mi le-ar fi încrustat în creier. „Un om s-a trezit dintr-un vis în care era fluture, întrebându-se dacă nu cumva e de fapt un fluture care visează că e om." Cam aşa mă simt şi eu în ultimul timp... nici om, dar nici fluture. Sunt ceva între, poate umbra unei fantome.

Întind mâna după buretele de baie şi-mi frec brațele cu putere, senzația aspră aducându-mi alinare. Măcar e ceva ce pot simți cu adevărat. Mă simt de parcă m-aș fi pierdut în propria-mi minte. O parte din mine e convinsă

că știu ce fac și că ceea ce fac e bine, în timp ce o altă parte e înmărmurită de frică precum un copil pierdut în beznă. Confuză. Partea înfricoșată din mine e convinsă că am făcut ceva îngrozitor de rău și de greșit, dar nu-mi pot aduce aminte ce anume.

Oftez din greu, simțind în mod instinctiv că în mintea mea se dau războaie cumplite pe care nici măcar nu le percep la nivel conștient. Câteodată simt că o ceață densă și gri se luptă să-mi amorțească absolut toate simțurile și gândurile. Fiecare mișcare pe care o fac. Ce naiba mi-au făcut?

Senzația de alinare începe să se diminueze pe măsură ce apa începe să se răcească. Ies din cadă și în drum spre dormitor mă înfășor într-un halat pufos de baie. Materialul moale îmi mângâie pielea goală și...

Brusc, un fragment de amintire mă izbește în plexul solar...

Oameni fără fețe, mai mult niște siluete îndepărtate... întuneric, frică, nesiguranță...

Știu că răspunsurile sunt îngropate adânc în mintea mea. Și în vise. Dar când mă trezesc, nu-mi mai amintesc decât imagini disipate care nu au niciun sens. Mă îngrozesc, dar sunt singurele umbre vagi de indicii pe care le mai am că ceva e foarte în neregulă cu mine, așa că într-un fel le și prețuiesc. Dar indicii în legătură cu ce?

Mă opresc în mijlocul camerei întunecate, încercând să identific o emoție. Confuzia e dominantă și nu înțeleg ce se întâmplă. Sunt tot mai nefericită și trăiesc într-o permanentă stare de teroare. Depresia îmi dă târcoale precum moartea și nu reușesc s-o țin la distanță decât cu ajutorul activităților fizice intense. Mă simt bine doar atâta timp cât îmi torturez corpul cu antrenamente ucigătoare, de parcă asta m-ar umple cumva cu un sedativ menit să-mi atenueze durerea permanentă din suflet. Devin fericită și strălucitoare, chiar dacă într-un fel oarecum isteric. E un sentiment fals și alert provocat

de un ceva ce poate fi asemuit cu un drog sintetic. Probabil din cauza asta sunt atât de dependentă de antrenamentele mele interminabile.

Nu-mi amintesc cum eram înainte, dar acum știu că mi-e frică de întuneric. Dacă mă antrenez ori dacă muncesc, pot ține întunericul la distanță. Dar când nu am nimic de făcut, falsa fericire se topește precum gheața la soare, lăsând loc liber umbrelor care mă bântuie. Negura adâncă a disperării amenință să mă învăluie cu totul. Așa că nu mă pot opri din antrenament ori muncă, de frică să nu dispar cu totul în întuneric.

Genunchii îmi cedează și mă ghemuiesc pe podea. Ce mi-au făcut? Mintea îmi oscilează printre gânduri ca și cum ar pluti printr-un plafon de nori. O amintire luptă cu disperare să ajungă la un nivel conștient.

Visez...

Mă aflu în fața unei uși grele din metal. Privesc printr-o fereastră rotundă într-o încăpere. Bataine e acolo. Aburi denși se ridică din podea în jurul lui. Îi strig numele, bătând cu pumnii în ușă, încercând cu disperare să ajung la el.

– Te iubesc, dulceața mea, îi aud cuvintele de despărțire, apoi aburul îl înghite cu totul.

Cineva din spatele meu îmi pune o mână pe umăr și-mi șoptește numele. Nu pot vedea cine e și nici nu mă interesează. Nu-mi doresc decât să pot trece de ușa care mă desparte de bărbatul pe care-l iubesc.

⊕

– Bataine, șopti Alina, trezindu-se în timp ce mâna de pe umăr începu s-o scuture tot mai tare.

Deschise ochii și zări fața zâmbitoare a bărbatului care-i bântuia visele, arabul ei de o frumusețe exotică. Era deja îmbrăcat în blugi și un tricou de un alb imaculat, pielea mirosindu-i a săpun. Părul lung îi prins ca de obicei într-o

coadă împletită. Îl privi fix, încercând să-şi suprime teroarea inexplicabilă ce-o cuprindea ori de câte ori se trezea din somn şi-l găsea lângă ea.

– Trezeşte-te, dulceaţa mea, îi spuse el pe un ton blând. Vino, ne aşteaptă o zi mare.

Bataine o sărută fugar pe buze.

– Îţi aduc micul dejun. Ţine minte, trebuie să discutăm cu Qasim înainte să pleci.

O mai sărută o dată pe buze, apoi părăsi dormitorul.

Alina îşi masă tâmplele pulsânde. Îi povestise despre visele ei ciudate, dar el zâmbise liniştitor şi-o încurajase să-şi ia în continuare medicamentele. Îl minţise că nu ratase nicio pastilă, dar adevărul era că nu le mai luase de ceva timp, aruncându-le pe furiş în toaletă. Nu-i plăcea senzaţia de amorţeală pe care i-o provocau. Îşi trase halatul pe ea şi ieşi pe terasă. Bataine aranja platourile cu mâncare pe masă, cu spatele la ea. Se apropie de el, înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui.

– Ce vrei la micul dejun? o întrebă el, privind-o peste umăr.

– Pe tine.

Cu el în braţe uita de toate incertitudinile şi neliniştile ce-o torturau încă de când se trezise cu un an în urmă fără nicio amintire în afara lui. Bataine reprezenta singurul element cunoscut în locul acela bizar, unde oamenii se numeau luptători pentru Jihad şi-l numeau pe el Cel Ales, tratându-l cu respectul cuvenit unui rege. Îi spusese că organizaţia lor se numea Al'Qaeda, singura ei verigă cu un trecut care dispăruse precum ceaţa dimineţii. Dar Bataine rămăsese lângă ea pe tot parcursul drumului, ghidând-o prin hăţişul de goluri negre unde ar fi trebuit să se afle amintiri, povestindu-i cum se alăturase războiului sfânt cu mulţi ani în urmă. Şi se potrivea perfect cu fragmentele ei de amintiri, explicând până şi cum ajunsese să fie o maşină perfectă de ucis.

Libris.RO Respect pentru oameni și cărți

Bataine o luă de mână și-i depuse un sărut în palmă. Se răsuci cu fața la ea și-o sărută cu pasiune, lăsând-o fără suflare. Alina se ridică pe vârfuri, dorindu-și mai mult, dar el chicoti, dezlipindu-și buzele de pe ale ei.

– Timpul ne presează, dulceața mea, știi prea bine. O să avem suficient timp pentru asta mai târziu.

Alina oftă și se așeză la masă. Îl urmări cu privirea în timp ce-i încărca o farfurie cu fructe, brânzeturi și produse de patiserie, încercând să înțeleagă de ce i se strângea inima ori de câte ori îl vedea. Se sprijini de spătarul scaunului, ridicându-și privirea la cer, experimentând încă o frântură de amintire...

Lumină albă de neon... pe un scaun, mai mult moartă decât vie, cu mâinile legate la spate, transpirația rece lipindu-i părul de față. Siluete neclare se învârt în jurul ei fără oprire, rostind cuvinte iar și iar, într-un ritm hipnotic pe care creierul ei obosit începe să-l adopte ca pe ritmul ei natural. Atât de obosită... atât de greu să se mai concentreze și să mai reziste împotriva cuvintelor ce i se impregnează în creier. O siluetă pășește în lumină. Șocul o izbește în plin când realizează cine este. Bataine...

Clătină din cap, negând înțelesul acelor imagini, dar adevărul era că nu mai putea deosebi visele de realitate.

– Alina?

Își coborî privirea la el, simțindu-se ametită. Bataine puse farfuria pe masă în fața ei, privind-o cu o expresie înțelegătoare.

– Iar ai avut visele alea ciudate, nu-i așa? Oftă atunci când ea încuviință din cap și-o mângâie pe obraz. Știu că nu-ți place să iei medicamente, dar e spre binele tău. Promite-mi că le iei când ne întoarcem și te întinzi puțin în pat.

– Promit.

– Mănâncă, trebuie să plecăm, îi zâmbi Bataine.

O oră mai târziu, Bataine își parcă mașina în fața unei clădiri ce părea o fabrică abadnonată. În interior, însă, era altă poveste. Totul fusese proaspăt renovat și împărțit în dormitoare spațioase pentru membrii organizației Al'Qaeda. În momentul acela se aflau acolo în jur de treizeci de persoane, dar numărul lor varia în funcție de misiunile în care erau trimiși.

În general, Alinei îi revenea alcătuirea profilurilor misiunilor, luând parte până în acel moment la doar trei dintre ele. Bataine îi explicase că era mai bine să rămână în siguranță, din moment ce nu-și puteau permite s-o piardă. În următoarea misiune, însă, avea să participe în mod activ, în sensul că avea ordin să execute un anume Paul Smith, care, conform spuselor lui Bataine, era un trădător infidel ce vindea arme rebelilor din Afganistan. Smith participa la un dineu organizat la Dusit Dubai Hotel, ceea ce le oferea o șansă excelentă de a-l lichida. Qasim făcuse rost de șase invitații. Echipa era formată din Alina și Qasim, plus alți patru membri ai organizației.

Bataine și Alina studiară planurile hotelului.

– Masa ta e a treia de la podium, indică Bataine un semn marcat cu roșu. Sunt patru uși de acces, câte două în fiecare laterală. Ucide-l pe Smith și ieși pe cea mai apropiată ușă. Nu-ți face griji pentru ceilalți. Pot fi înlocuiți cu ușurință, dar nu și dulceața mea. Se aplecă pentru a depune un sărut pe buzele ei. Dacă intervine vreo problemă, îți vor acoperi spatele.

Qasim Rashid, un bărbat cu păr brunet tuns milităreşte, înalt și destul de masiv, cu ochi înguști și o idee oblici, își făcu apariția îmbrăcat complet în negru.

– Discursul începe imediat după ce se servește masa, spuse fără să-și ridice privirea de la planurile hotelului.

Alina înclină din cap, întipărindu-și în minte poziția fiecărei uși de acces în parte.

– Să ai o mașină pregătită.

Libris.RO Respect pentru cărți

– Sigur că da, zâmbi Qasim, ridicându-şi privirea la ea. Misiunea ta e foarte importantă pentru cauză.

Alina întinse mâna pentru a lua pistolul de pe masă. Îi verifică încărcătorul, apoi îl introduse în tocul de la subraţ. Deasupra îşi puse o haină lungă, neagră, ajustând pistolul în aşa fel încât să nu fie vizibil. Într-unul dintre revere avea ataşat un microfon. Îşi introduse casca de culoarea pielii într-o ureche.

– Suntem gata?

Bataine se lipi de ea, înfăşurându-i un braţ în jurul taliei. Pentru o fracţiune de secundă, prin faţa ochilor îi trecu încă un fragment ciudat de amintire înceţoşată...

Bataine privind-o cu ochi reci, apropiindu-se de ea cu precauţie de parcă ar fi un animal sălbatic periculos...

Imaginea se evaporă la fel de brusc precum apăruse. Alina se încruntă, interzicându-şi absolut orice fel de gând. Mintea îi deveni opacă.

– Hai să mergem.

⌖

Pe măsură ce ne apropiem de Dusit Dubai Hotel, traficul devine tot mai greoi, ceea ce înseamnă că vor participa mulţi invitaţi la dineu. Portarul îmi zâmbeşte când intrăm, dar îi simt ochii în ceafă după ce trec de el.

Scanez holul cu privirea în timp ce ne apropiem de sală. Un bărbat brunet îmbrăcat într-un costum bleumarin stă pe o canapea şi citeşte un ziar. Îşi ridică ochii şi-mi aruncă o privire fugară, apoi îşi întoarce atenţia la ziarul lui. Îmi pare extrem cunoscut... Unde l-am mai văzut oare? Mă opresc brusc, continuând să privesc în jurul meu. Alţi oameni par să-mi arunce priviri fugare, nimic exagerat, ca din întâmplare.

Qasim se opreşte în faţa mea şi se întoarce pe călcâie să mă privească.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă cu voce joasă.

– Ceva e-n neregulă, îi răspund, știind instinctiv că păşim într-o capcană. Îmi strecor mâna în haină, simţind că trebuie să-mi scot pistolul. Cred că ar trebui să abandonăm...

– Acum, când suntem atât de aproape? comentează Qasim pe un ton nemulţumit. Ştii cât am muncit să ajungem aici?

Portarul se îndreaptă în direcţia noastră, la fel şi alţi patru bărbaţi care discută animat între ei. Privesc peste umăr şi văd că până şi bărbatul brunet s-a ridicat de pe canapea şi se apropie de noi. Totul se întâmplă calm şi natural, fără greşeli, dar ne înconjoară încet şi foarte sigur. Tipii ăştia nu sunt amatori, ci profesionişti. Îi pun o mână în piept lui Qasim şi-l împing în direcţia intrării.

– Fugi!

Îmi extrag pistolul din haină şi trag în direcţia celor patru bărbaţi, dar n-aş putea spune de ce ţintesc în mod deliberat deasupra capetelor lor. Se trântesc la pământ, în timp ce Qasim o rupe la fugă spre ieşire.

– Toată lumea jos! strigă o voce de bărbat din spatele meu.

Pivotez şi îndrept pistolul către bărbatul brunet. Nu are nicio armă în mână şi nu face niciun gest, doar mă priveşte cu ochi strălucitori, ridicându-şi bărbia într-un gest sfidător şi dureros de familiar.

Mâna în care ţin pistolul începe să-mi tremure. Nu pot să-l împuşc... îl cunosc de undeva, chiar dacă nu-mi pot aminti numele lui. Atenţia mi-a fost distrasă numai pentru câteva secunde, dar ştiu că mă aflu într-o poziţie vulnerabilă. Percep mişcare cu coada ochiului în dreapta mea şi cineva mă apucă de încheietură, smulgându-mi pistolul din mână. Într-o fracţiune de secundă, sunt imobilizată la podea. Cineva îmi smulge microfonul de la reverul hainei.

– Uşor, n-o răniţi, spune bărbatul brunet de undeva din spatele meu.